

[Uwe Jensen (Ribe a.)]

Der har ikke i de referater, jeg har hørt om tale af fra EF-forhandlingerne, været de mindste tegn på bare ganske spæde danske protestpip.

For at kunne se frem til en acceptabel løsning på fiskeriets mange problemer bliver man nødt til at se tilbage. Jeg er glad for, at fiskeriministeren er til stede her i dag. Jeg kan i denne sammenhæng ikke undlade at komme tilbage til fiskeriministerens citat fra fiskeridebatten i Europa-Parlamentet i Strasbourg den 15. februar 1978, som fiskeriministeren henviste til under debatten i forrige uge vedrørende saltvandsfiskeriet, nemlig at jeg i Europa-Parlamentet havde sagt, at danske fiskere udmærket kan se rimeligheden i og nødvendigheden af en kvotering. Det havde været mere rigtigt, om den ærede hr. fiskeriminister også havde citeret fortsættelsen, nemlig dér, hvor jeg sagde: »Kvoteringerne bør ikke være basis for, at andre lande kan foretage en næsten eksplosionsagtig ekspansion.«

Fremskridtspartiet har lige siden stiftelsen været et realistisk parti, der har reageret ud fra det givne grundlag, og selv om kvoteringer ikke er den ideelle løsning og vi stæde har modsat os disse, så er jeg da glad for, at ministeren har læst mit indlæg i fiskeridebatten i Europa-Parlamentet den 15. februar.

Hermed er vi inde på en hel masse af det, som ordføreren for forespørgerne, hr. Erlandsson, kom ind på, nemlig en nedskæring af de danske kvoter, hvor det end måtte være, og en rundhåndet opskrivning af kvoterne såvel hos vore EF-partnere som hos tidligere fiskeripartnere, Norge, Færøerne, Island og andre. Som helhed er jeg tilfreds med, at fiskeriministeren har lagt mærke til, at jeg har bebrejdet fiskeriministeren hans eftergivenhed i den internationale runde, for det er jo knaldhård business det her, og jo mere skrap business der kom ind i billedet, desto mere ville danske forhandlere blive respekteret. Jeg er nemlig aldeles sikker på, at det ikke havde været nødvendigt kritikløst at anerkende EF-Kommissionens kvotefordelingsmæssige oplæg nr. 6 af 16. januar 1978. Det var dette oplæg, England ikke kunne tiltræde 10 dage senere i Berlin og protesterede åbenlyst imod 14 dage senere i Bruxelles – og så havde Storbritannien endda ikke andet end klare fordele af det. Hermed roser jeg ikke Englands holdning til en fælles fiskeripolitisk

løsning, men derimod den engelske landbrugs- og fiskeriministers købmandsmæssige dygtighed. Hans kræmmertaktik kan ingen fratage ham. Gid vi en dag fik en dansk Silkin på vor fiskeriministertaburet!

I stedet for at den danske regering brugte EF-Kommissionens oplæg som et første trin på en trappestige på vej op for dansk fiskeri, så skyndte den danske fiskeriminister sig at ophøje disse ændringsforslag – og jeg siger tydeligt *ændringsforslag* – fra EF-Kommissionen til Ministerrådet til dansk lov ved at udstede bekendtgørelser og cirkulærer herom. Derfor er det yderst betænkeligt og for øvrigt mærkeligt, at regeringen ikke retter sig efter en enkelt sætning i EF-Kommissionens ændringsforslag, nemlig dér, hvor der står – det er stadig væk dokumentation nr. 6 fra den 16. januar 1978, og jeg citerer her fra første side:

»Det er derfor vigtigt, at der tages hensyn til de vitale behov hos og økonomiske udviklingsmuligheder for de befolkningsgrupper i kystområderne, som i særlig grad er afhængige af fiskeriet og de dertil knyttede erhverv.«

Jeg kan ikke se, hvor dette hensyn er blevet brugt fra den danske regerings side over for dansk fiskeri generelt og over for Østersøfiskeriet og Bornholms fiskeri i særdeleshed. Når hverken den danske regering eller de syv øvrige EF-partnere uden om England kunne komme frem til andet end misforstået solidaritet, så kunne man fra dansk side udmærket have brugt de mellemliggende måneder til at genforhandle de foreslåede kvoter i stedet for at videregive EF-Kommissionens ændringsforslag som et diktat til fiskerne og deres organisationer med det danske fiskeriministeriums velsignelse.

En pudsig ting, hvis den ikke var så alvorlig, er, at ikke engang England går ind for skærpede bifangstrater, der på ministerens foranledning blev sat ned fra de før tilladte 20 pct. til 10 pct. Det er en klar dansk forordning. Hvor England selv er fuldt ud tilfreds med 20 pct., hvad angår traditionelt industrifiskeri, så har Danmark, vistnok som eneste land, påbudt 10 pct. Ikke engang den engelske fiskeriinspektion fatter denne danske imødekommenhed.

Man må samtidig undre sig over, at fredninger og kvoteringer rammer EF-lande som Danmark særlig hårdt, når lande som Færøerne, Norge og Island, der jo er med i